

Sota l'ombra de Boris Vian

ARBONÉS, Jordi.

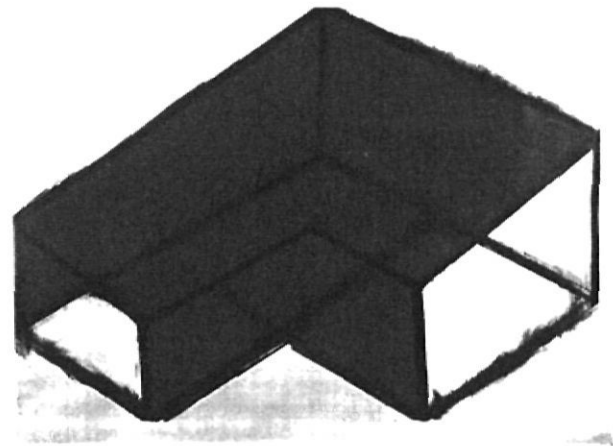
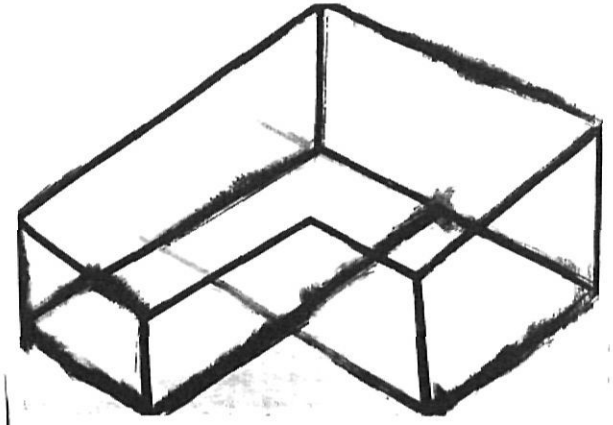
No era la meua lletra.

Ed. Proa. Col. Beta, núm. 52.

Barcelona, 2000. 167 pàgines.

Si els dic que sóc el millor escriptor del món i que, com és el cas, sóc un complet desconegut, entro en un terreny perillós; si hi afegeixo que de gran voldria ser una bústia de correus per empassar-me les –cada cop menys usuals– cartes dels enamorats, la cosa es complica. Aquest és el terreny per on es mouen els personatges de *No era la meua lletra*. Com l'heroi de *Fiesta* de Hemingway, que pensa que cada èxit literari del moment és un plagi d'allò que ell escriu, els protagonistes bonetians tenen greus problemes per esbrinar on es clou la realitat i on comença la seva imaginació. Iniciat el recull de narracions amb una certa fredor estilística i un pèl de feixuguesa, l'autor de Calella de Palafrugell instal·la aviat al lector en un divan de psicoanalista on un narrador omniscient o el mateix protagonista exerceixen de Woody Allen. Engrescat per les trames inversemblants, aquest lector hipotètic per força ha de compadir els éssers malaurats que fan de la literatura una deessa tèrbola que s'esmuny de les seves mans per amanyagar d'altres autors, potser menys vàlids i interessants que aquests, que romanen a l'ombra. Podem també riure'ns de la mirada bonetiana, irònica i sempre irreverent (llegeixin el «sacríleg» *Capellans*), que clava plantofades a l'univers de la ploma: editors pervertits, representants de literats aprofitats, secretàries concupiscents, un poeta que menja brossa, un traductor que és –literalment– un garrí, un llibreter llibertí que s'entreté amb una periodista de molt bon veure, un poeta fracassat que escrivia «en el vent, en la boira de la matinada i en l'espès alè dels altres indignes» (*Glòria i rèquiem*)...

En una època tan racional, tan vuitcentista, a voltes tan carrinclona, previsible i encotillada, Arbonès representa una revifada de l'univers surrealista. Una concessió de la imaginació que va marcar els anys 80. Un ganivet ben esmolat que trinxa els

prejudicis i ens col·loca amb el cul a l'aire davant les nostres inhibicions i somnis frustrats. És engrescador que el llegat del *jazzman*, escriptor i *bon vivant* francès bategui en d'altres plomes que, com ell, fan de la llibertat d'imaginar una característica de la seva literatura, encara que, com recalca l'autor amb sarcasme, sigui en una «llengua perifèrica» que s'entossudeix a sobreviure dins un món globalitzat i de pensament únic.

Moisès de Pablo